

Lányi Sarolta verse

Tanács és jóslás

Barátom, egyre kérlek, becsüld meg a jelent is,
akármilyen, csak éld át úgy, hogy tudd: mit élsz át,
ne mélázz csak multon, ne csak a jövőt fürkészd,
én is leszoktam erről — most rólam vehetsz példát.

Én látod, amit élek, azt mind eszembe gyűjtöm,
a jót, a rosszat, mindegy — jelenvaló! — ez fontos.
lányok s fiak szemének borúja és derúje,
vagy felhők szürke fátyla, vágó szél, amely vihart hoz,
egy édes ének, szép arc, új ház a régi romján,
pöttöm gyerek, ki rám néz, aggnő, ki elbeszélget,
ez mind élmény, enyém, akárcsak a betegség,
utált pófák, nehéz sors, mi engem ér vagy téged, —
s a népek sorsa is, mit sínylünk és — megértünk,
az is, amit remélünk, s kulcsa már-már kezünkben,
az élet száz alakja, hősieben, kicsinyben
a gyűlölt és becsült, a semmi és a minden ;
a reggel friss vize s az esti tea gőze,
a megmaradt erő vagy visszanyert egészség,
egy jó barát beszéde, egy nyájas ismeretlen,
haragra, áldozatra-, sírni- s nevetni-készség ;
s most vedd ezekhez még a tetteinket, kérlek,
nehéz munkánk keresztjét s a jó érzést, hogy: birtuk
s a harcainkat is a rúttal és gonosszal,
ha szúr és rossz csalánja, de mégis — vágjuk, irtjuk.
A reggel új reményt rejt, az éj álommal áld meg
ajándék minden percünk és minden új nap — ünnep,
— ha így érzünk, ki bánthat? Ne mélázz csak a multon
s ne csak a jövőt fürkészd, — a jelent is becsüld meg.
Létünk multtá vált kincsét majd egyszer, ha megérjük
egymás elé kiszórjuk — két fáradt öreg gyermek . . .
s aranykavics közt szíveink s az örök Vörös Csillag
még akkor is lobognak, ragyognak és szeretnek.